

rozsudku na nejisté skutečnosti, jež má teprve nastati, nýbrž jde o spolurozhodování státního úřadu pověřeného provedením pozemkové reformy o platnosti zcizení, zavazení a pod. právních jednání co do majetku zabraného státem. Jakmile soud rozhoduje o věcných právech k těmto nemovitostem a jde o případy vytčené v § 7 zák. čís. 215/19 a 108/21, nezbývá, než odkázati stranu, by vymohla si ještě schválení Státního pozemkového úřadu, jenž tudíž rozhoduje zároveň se soudem o platnosti právního jednání a tím i knihovního zápisu co do zabraného majetku. Je proto třeba, by strana, žádajíc o knihovní zápis, předložila soudu nejen listinu k tomu potřebnou podle knihovního zákona, nýbrž vykázała se i svolením Státního pozemkového úřadu, aniž jde o podmínku sporného nároku. Rozsudek sám o sobě byl i v tomto případě nepodmíněný, nestačil však k platnému knihovnímu zápisu, nýbrž bylo k tomu třeba další náležitosti, t. j. písemného výkazu, že k záznamu svoluje i Státní pozemkový úřad. Ježto tato náležitost byla splněna, není závady, by žádaný zápis nebyl povolen.

Čís. 8401.

Ustanovení druhého odstavce § 8 nařízení ze dne 2. ledna 1859, čís. 25 ř. zák. nebylo zrušeno § 46 zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. O důvodu a o výši odškodnění podle § 8 min. nař. ze dne 2. ledna 1859, čís. 25 ř. zák. jest jednati a rozhodovati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 20. října 1928, Rv I 1827/27.)

Žalobkyně byla vlastnící dolových měr, přes něž vedla vlečná dráha, náležející státním drahám. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na československém eráru náhrady škody za udržování ochranného pilíře. Procesní soud první stolice vyhověl částečně žalobě. Odvolací soud k odvolání žalobkyně napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Hledíc k předpisu § 240 (3) c. ř. s. a k námitce žalovaného v odvolacím sdělení, jest předeslati, že v souzeném případě pořad práva není vyloučen. Odškodnění, jehož se žalující společnost v tomto sporu domáhá na čsl. státu na základě § 8 ministerského nařízení ze dne 2. ledna 1859, čís. 25 ř. zák. o zamezení kolísí mezi důlními a železničními podniky, není ovšem nárokem na náhradu škody ve smyslu 30. hlavy obč. zák., nýbrž odškodnění podle § 365 obč. zák. Než přes to nepřicházejí zde v úvahu předpisy §§ 22 a násl. zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. o vyvlastňování k účelu stavby železnic a mimosporné řízení tam upravené. Ustanovení druhého odstavce § 8 uvedeného minister-

ského nařízení nebylo zrušeno § 46 citovaného zákona, neboť úkol uložený soudu v §§ 22 a násl. citovaného zákona, by zjistil výši odškodného v mimosporné cestě, jest podstatně rozdílným od úkolu, uloženého mu podle § 8 (2) uvedeného ministerského nařízení, podle kterého předmětem soudního rozhodování není jen určení výše odškodného, nýbrž také řešení otázky, zda majiteli hor proti železničnímu podniku vůbec přísluší nárok na odškodnění. Nemůže býti pochybnosti o tom, že spor o důvod a o výši tohoto nároku patří podle § 1 j. n. na pořad práva.

Čís. 8402.

Právní povaha poměru majitele kinematografické licence k jejímu zástupci jest určena do jisté míry již předpisy nařízení ze dne 18. srpna 1912, čís. 191 ř. zák. Jím předepsaný zápis licence do licenčního katastru má právní význam pro ty, kdož jednají v důvěře v tento zápis. V otázce, zda objednávky staly se zástupcem majitele kinematografické licence (družstva) závazně, netřeba se zabývatí tím, zda se staly listinou řádně předepsanou podle družstevních stanov.

(Rozh. ze dne 20. října 1928, Rv I 132/28.)

Žalující společnost domáhala se na žalovaném Družstvu k provozování biografických představení zaplacení za dodané filmy. Procesní soud prvního stádu žalobě částečně vyhověl. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany a odvětil k odvolání žalované v důvodech: Soud procesní správně poukázal k tomu, že podle § 9 min. nař. ze dne 18. září 1912, čís. 191 ř. zák. je koncese kinematografická nepřenositelná. Z toho, že objednatelem filmů nebylo družstvo, nýbrž K. jako pachtěř, nelze o sobě odvozovati, že smluvní stranou není družstvo, nanejvýš ano ani po smlouvě s K-em nepřestalo býti a nemohlo přestati býti licenčním podnikatelem. Povinnosti žalované strany zaplatiti žalobkyni filmy objednané K-em, až do doby, kdy byl schválen úředně jako její obchodvedoucí M., nevádí, že se objednávka filmů a vůbec smlouva v tom směru nestala se strany žalované po rozumu jejích stanov, podle nichž jen dva členové představenstva jsou, jakž ostatně také prvním soudem bylo zjištěno, oprávněni k uzavírání smluv a musí býti podepsáni způsobem jak jest v licenčním rejstříku uvedeno. Žalovaná strana přehlíží, že přenechala provoz biografu K-ovi za 15.000 Kč k jeho výhradnému a neobmezenému užívání, takže si přirozeně objednával filmy on sám.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalované z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání vytyká vadnost odvolacího řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), protože se odvolací soud nezabýval vývody o mylném právním posou-